

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

01 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Căuș Radu în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2018, în cauza penală privind-l pe

Papuloi Sergiu Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat mun. Xxxxx com. Xxxxx str. Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 04.07.2017-21.07.2017
2. instanța de apel: 28.08.2017-08.05.2018
3. instanța de recurs: 16.07.2018 - 01.08.2018

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 21 iulie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Papuloi Sergiu Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, prin aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de circulația mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani, obligându-l să nu-și schimbe domiciliul sau reședința, fără consimțământul organului competent.

Potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, i-a fost inclus în termenul pedepsei partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 27.07.2015, amenda restantă – 206 unități convenționale, în sumă de 4.120 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități legate de circulația mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani, pedepse care conform art. 87 alin. (2) Cod penal urmează a fi executate de sine stătător.

Acțiunea civilă înaintată de Bezuglaia Tatiana a fost admisă parțial.

A fost încasat de la Papuloi Sergiu în beneficiul lui Bezuglaia Tatiana, prejudiciul material cauzat prin infracțiune în sumă de 76.870 lei și prejudiciul moral în mărime de 5.000 lei. În rest, acțiunea civilă a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că la data de 08 aprilie 2014, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane și însușirii ulterioare, acționând din intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile și admițând în mod conștient survenirea acestora, aflându-se la domiciliul lui Bezuglaia Tatiana, în apartamentul nr. xx din str. Xxxxx, mun. Xxxxx, abuzând de încrederea ultimei, deoarece erau în relație de concubinaj, prin înșelăciune sub pretextul că are nevoie de a răscumpăra casa de locuit al tatălui său, cât și pentru tratamentul ultimului, a dobândit de la Bezuglaia T., mijloace bănești în sumă de 46.780 lei.

Tot el, la 12 august 2014, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane și însușirii ulterioare, acționând din intenție directă, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările prejudiciabile și admițând în mod conștient survenirea acestora, aflându-se la domiciliul lui Bezuglaia Tatiana, în apartamentul nr. xx, din str. Xxxxx, mun. Xxxxx, abuzând de încrederea ultimei, deoarece erau în relație de concubinaj, prin înșelăciune sub pretextul procurării biletelor de avion pentru călătorie comună în Norvegia și eventuală căsătorie în acest stat, a dobândit de la Bezuglaia T., mijloace bănești în sumă de 30.000 lei.

În continuarea acțiunilor sale infracționale, Papuloi Sergiu, cu banii obținuți ilicit de la Bezuglaia Tatiana, a dispărut, folosindu-i în scopuri personale, prin ce a cauzat părții vătămate daune materiale în proporții considerabile în sumă totală de 76.870 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, faptele inculpatului, Papuloi S., au fost calificate *de drept* în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal – escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea acesteia în partea pedepsei stabilite, rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Papuloi S. să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități legate de circulația mijloacelor financiare pe un termen de 3 ani. Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, a-i include în termenul pedepsei, partea neexecutată și stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 iulie 2015, amenda restantă – 206 unități convenționale, echivalentul a 4.120 lei, care potrivit art. 87 Cod penal, urmând ca pedepsele cumulate să fie executate de sine stătător.

În motivarea apelului a invocat:

- inculpatul la locul de trai se caracterizează negativ, a fost anterior judecat pentru infracțiuni similare de către Judecătoria Buiucani mun. Chișinău, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă, ce nu a fost executată integral, fiind restantă partea de 206 u.c. (echivalentul a 4.120 lei), ceea ce indică că pedeapsa aplicată ultimului nu și-a atins scopul. Astfel, fiind neglijat scopul pedepsei penale, care nu este alt ceva

decât apărarea societății de atentate infracționale, prevenirea de comitere a noi infracțiuni, restabilirea ordinii de drept și a echității în societate, respectiv aplicarea unei sancțiuni blânde, încurajează săvârșirea genului dat de infracțiuni, dând posibilitate inculpatului să se eschiveze în continuare de la restituirea prejudiciului părții vătămate, cât și de la achitarea sumei restante din amenda stabilită prin sentința anterioară;

- instanța de judecată, la stabilirea pedepsei nu s-a condus de principiul proporționalității, aplicându-i o pedeapsă vădit neproporțională faptei săvârșite, iar inculpatul nu a restituit prejudiciul cauzat părții vătămate nici până în prezent, totodată în cadrul urmăririi penale, acesta se eschiva de la partea vătămată, prin urmare a fost anunțat în căutare și în cele din urmă plasat, și cercetat în stare de arest.

3.2 Avocatul, Căuș Radu, în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Papuloi S. pentru fapta comisă să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă și anume sub formă de amendă minimă.

În motivarea apelului a invocat:

- în cadrul judecării cauzei, inculpatul și-a recunoscut vina, se căiește sincer de cele comise, a contribuit activ cu organul de urmărire penale pentru descoperirea infracțiunii, a dat declarații, fiind condamnat la o pedeapsă de 3 ani închisoare, iar conform art. 90 Codul penal, pedeapsa i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani. Astfel, se constată prezența unei circumstanțe excepționale — ținând cont de contribuirea activă a inculpatului la descoperirea infracțiunii prin recunoașterea vinei, dorința de a da declarații;

- apărarea nu este de acord cu pedeapsa dată, menționând un șir de circumstanțe atenuante ce ar fi acordat posibilitatea inculpatului de a-i fi stabilită o pedeapsă mai blândă, decât cea aplicată și anume, faptul că ultimul și-a recunoscut vinovăția integral, examinarea cauzei s-a efectuat în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, s-a căit sincer de cele comise, lipsa antecedentelor penale, caracteristica pozitivă la locul de muncă, a colaborat activ cu organul de urmărire penală, lipsa circumstanțelor agravante, dorința de a da declarații, prejudiciul material a fost achitat parțial, are la întreținere un copil minor, este angajat în câmpul muncii;

- sunt prezente și alte circumstanțe, cum ar fi cele legate de situația familială a inculpatului, această stare de lucruri defavorizează mult familia acestuia, deoarece are la întreținere un copil minor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2018, a fost respins ca nefondat apelul declarat de apărătorul, Căuș Radu, în numele inculpatului, fiind admis apelul declarat de către procuror, casată sentința în partea numirii pedepsei definitive și aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Papuloi Sergiu i-a fost numită pedeapsă definitivă, conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumularea parțială a pedepsei numite cu pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani

mun. Chișinău din 27 iulie 2015, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități legate de circulația mijloacelor financiare pe un termen de 3 ani și cu amendă în mărime de 700 unități convenționale, adică 14.000 lei.

Ținând cont de faptul, că Papuloi Sergiu a executat o parte din pedeapsa amenzii, în mărime de 544 unități convenționale, s-a dispus pentru executare și încasare de la ultimul amenda în contul statului, în mărime de 156 unități convenționale, adică 3.120 lei.

Potrivit art. 87 alin. (2) Cod penal, pedeapsa cu amendă urmând a fi executată de sine stătător.

Conform prevederilor art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executare pedepsei cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 5 ani, obligându-l pe Papuloi S. să nu-și schimbe pe perioada probațiunii domiciliul sau reședința, fără permisiunea organului competent și să participe la programe probaționale.

În rest, sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că inculpatul, Papuloi S., a săvârșit infracțiunea imputată acestuia, împrejurări ce au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la materialele cauzei penale și care au fost apreciate cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Totodată, instanța de apel a menționat că, inculpatul în cadrul examinării cauzei în prima instanță a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, astfel cauza fiind judecată în procedură simplificată, în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală.

Privitor la individualizarea pedepsei penale numite inculpatului, Papuloi Sergiu, instanța de apel a considerat că prima instanță nu a ținut cont în măsura necesară, de toate circumstanțele reale și personale, din care motiv a ajuns la concluzii de casare a sentinței.

Instanța de apel, la numirea felului și măsurii de pedeapsă a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social a infracțiunii, faptul că a fost săvârșită intenționat, iar conform prevederilor art. 16 al Codului penal se referă la infracțiuni grave, de personalitatea infractorului, care deși este fără antecedente penale, acesta anterior a mai fost în conflict cu legea, fiind anterior judecat pentru infracțiuni similare de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, în urma cărui fapt i-a fost stabilită pedeapsă cu amenda, ce nu a fost executată integral, fiind restantă o parte din aceasta. Circumstanțe ce atenuază și agravează răspunderea penală, conform art. 76 și 77 Cod penal, în privința inculpatului, Papuloi S., n-au fost stabilite.

Astfel, în opinia instanței de apel, prima instanță eronat a stabilit inculpatului pedeapsa închisorii, iar în temeiul art. 90 Cod penal, a fost dispusă suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare, fixându-i un termen de probațiune cu o durată de doar 3 ani, fără a ține cont că ultimul a fost anterior judecat pentru infracțiuni similare, având stabilită pedeapsă cu amenda, ce nu a fost executată integral. Toate aceste fapte confirmă, că pedeapsa aplicată inculpatului nu și-a atins scopul, de aceea stabilirea pedepsei definitive, cu fixarea unui termen de probațiune pentru o durată de doar 3 ani, conform art. 90 Cod penal, în cazul dat este inechitabilă și nu v-a duce la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane, precum și va contribui la atingerea scopului prevăzut de art. 2 alin. (2), art. 61 Cod penal.

Învederând cele expuse, instanța de apel a considerat că inculpatul trebuie să poarte răspundere penală pentru faptele săvârșite în condițiile sus-indicate, iar corectarea și reeducarea acestuia este posibilă, prin numirea pedepsei definitive conform prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumularea parțială a pedepsei numite cu pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 27 iulie 2015, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități legate de circulația mijloacelor financiare pe un termen de 3 ani, și cu amendă în mărime de 700 unități convenționale, adică 14.000 lei, respectiv ținând cont de faptul că Papuloi S. a executat o parte din pedeapsa amenzii, în mărime de 544 unități convenționale, urmează a fi dispus, pentru executare și încasare de la ultimul a amenzii în contul statului în mărime de 156 unități convenționale, adică 3.120 lei, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, de a-i suspenda condiționat executarea pedepsei închisorii cu fixarea unei perioade de probațiune pentru o durată de 5 ani.

Instanța de apel a apreciat ca nefondate argumentele apărătorului inculpatului invocate în apel, referitor la aplicarea unei pedepse mai blânde în privința ultimului, învederând faptul că se căiește sincer de cele comise și îi pare rău, a contribuit activ cu organul de urmărire penală pentru descoperirea infracțiunii, deoarece cauza în privința lui Papuloi S., în instanța de fond a fost examinată în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, respectiv acesta a beneficiat de reducere cu o treime a limitelor de pedeapsă. Prin urmare, pedeapsa aplicată va corespunde pericolului și gradului social al fetei comise, circumstanțelor comiterii infracțiunii, atitudinii inculpatului față de cele întâmplate pentru a conștientiza pericolul crimei săvârșite.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar declarat de către avocatul, Căuș Radu, în numele inculpatului, prin care solicită casarea integrală a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar invocă:

- instanța de apel nu a ținut cont de argumentele expuse în cererea de apel cu privire la infracțiunea comisă și circumstanțele excepționale pe cauza dată,

inculpatul în cele din urmă fiind condamnat foarte aspru la o pedeapsă ce nu corespunde criteriilor generale de individualizare a pedepsei. Astfel, la adoptarea deciziei de respingere a apelului declarat de către apărător și admitere a apelului declarat de către acuzator, nu a respectat întocmai prevederile legale prevăzute de art. 414, 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, ignorând exigențele legale în aspectul individualizării pedepsei;

- instanța de apel nu a ținut cont de un șir de circumstanțe atenuante și anume că, inculpatul și-a recunoscut integral vinovăția, judecarea cauzei s-a efectuat în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, s-a căit sincer de cele comise, lipsa antecedentelor penale, caracteristica pozitivă la locul de muncă, a colaborat activ cu organul de urmărire penală, lipsa circumstanțelor agravante, dorința de a da declarații, prejudiciul material a fost achitat parțial, are la întreținere un copil minor;

- concluziile primei instanțe și celei de apel sunt greșite și neconforme scopului legii penale, principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale. Apelul procurorului a fost greșit admis, nu s-a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, susținând o poziție eronată în ce privește neaplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă în mărime minimă;

- discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate, fiind evident greșit individualizată pedeapsa stabilită inculpatului, Papuloi S.

În drept, recursul declarat este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând de a decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept la aplicarea pedepsei inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile art. 61, 75 Cod penal, argumentându-și suficient soluția în sensul pedepsei penale stabilite inculpatului, ținându-se cont de principiile generale de aplicare a pedepsei și criteriile generale de individualizare a acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei ce atenuază răspunderea, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului. În cele din urmă, este justificată respingerea de către instanțele de fond a solictării de aplicare a unei pedepse sub formă de amendă.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și/sau material.

Reieșind din recursul declarat de către apărătorul inculpatului se atestă, că acesta îl fondează în baza temeiurilor pentru recurs prevăzute la pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, unde este stipulat că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, precum și în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, Colegiul penal reține, că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, criticând doar hotărârile adoptate în partea stabilirii pedepsei, considerând că prima instanță, cât și cea de apel nu au ținut cont în deplină măsură de prezența în speță a unui cumul de împrejurări și circumstanțe ce-i atenuază răspunderea penală a făptuitorului, invocând în cele din urmă că ultimului i-a fost stabilită o pedeapsă prea aspră.

Cu referire la temeiurile invocate de către recurent, prin prisma art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume ce ține de alegațiile, precum că instanța de apel nu s-a expus argumentat la capitolul individualizării pedepsei stabilite inculpatului, inclusiv nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal constată, că aceste temeiuri de casare nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

În această ordine de idei, se reține că instanța de apel, a motivat cu suficientă amplitudine în cuprinsul deciziei atacate, soluția de casare a sentinței adoptate de prima instanță în partea pedepsei definitive, conform prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, precum și în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal și respectiv respingerii argumentelor părții apărării în vederea aplicării pedepsei mai blânde sub formă de amendă minimă.

Dintr-un alt punct de vedere, Colegiul penal cu titlu de premisă relevă că, instanțele au obligația de a-și motiva hotărârea în vederea garantării bunei administrări a justiției, dar și a drepturilor părților la un proces echitabil, în conformitate cu dispozițiile art. 6 din CEDO, astfel ca justițiabilul să poată observa care dintre argumentele sale au fost acceptate și motivele pentru care aceste apărări i-au fost respinse (cauza Burg și alții c. Franței, cauza Suominen c. Finlandei).

Motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire ce înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând posibilitatea părților din proces și opiniei publice să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și

temeinicia soluției adoptate, iar instanței de control judiciar, elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc.

Reieșind din jurisprudența CEDO, instanța de recurs reiterează că nu trebuie să existe un răspuns la fiecare argument avansat de părți, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Instanța de recurs reține că, instanța de apel, investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, s-a expus suficient în partea individualizării pedepsei, astfel încât concluziile sale să conțină raționamente asupra pedepsei aplicate inculpatului. Prin urmare, instanța de recurs remarcă, din textul deciziei atacate se constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de către procuror și respectiv de respingere a apelului declarat de către apărătorul inculpatului ca nefondat, expunându-se asupra argumentelor esențiale invocate în apel de către apelanți.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs invocat de către autorul recursului și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75, 84, 90 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d. 122), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere protocolară (f.d. 144), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Așadar, sancțiunea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevedea la momentul comiterii pedepsă cu amendă în mărime de la 500 la 1.000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate până la 5 ani.

Având în vedere faptul, că sancțiunea normei penale pentru care a fost condamnat inculpatul, Papuloi S., prevede pedepse alternative, instanța de judecată

la alegerea sancțiunii ce urmează a-i fi numită inculpatului, este obligată de a-și motiva concluziile referitor la stabilirea pedepsei neprivative de libertate sau necesitatea aplicării pedepsei mai aspre, adică cu închisoare.

Prin urmare, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile în cazul dat pentru inculpatul, Papuloi S., prima instanță a ajuns la concluzia de a-i stabili acestuia pedeapsă sub formă de închisoare pentru comiterea infracțiunii imputate, respectiv limitele acestei pedepse fiind reduse cu o treime, constituind astfel de la 1 an și 4 luni până la 4 ani. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii imputate, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 3 ani, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de circulația mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani, adică în limitele prevederilor legale. Totodată fiindu-i aplicate și prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, cu includerea a părții neexecutate a pedepsei cu amendă, stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 iulie 2015 .

Revenind la prezenta speță, instanța de apel a apreciat ca fiind întemeiate concluziile primei instanțe privitor la stabilirea inculpatului, anume a sancțiunii prevăzute de norma penală imputată ultimului, sub formă de închisoare, deoarece anterior inculpatul a fost judecat, fiindu-i stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate sub formă de amendă, pe care nu a executat-o integral, astfel pedeapsa anterioară fiind una insuficientă pentru corectarea inculpatului. În asemenea împrejurări, Colegiul penal nu se va îndepărta de la raționamentele instanței de apel, deoarece din materialele dosarului se atestă că, întra-adevăr inculpatul, Papuloi S., anterior a avut încălcări penale, fapt ce rezultă din cazierul judiciar al acestuia (f.d. 50), precum și copia sentinței anexate la prezentul dosar (f.d. 134-137). Astfel, instanțele ierarhic inferioare au avut suficiente temeiuri de a considera, că o pedeapsă mai blândă din cele alternative prevăzute de sancțiunea normei imputate inculpatului, adică sub formă de amendă nu va atinge scopul legii și pedepsei penale.

Astfel, reieșind din circumstanțele nominalizate, Colegiul penal consideră, că instanțele de fond au avut temeiuri de a-i numi inculpatului cea mai aspră pedeapsă sub formă de închisoare, prevăzută de sancțiunea normei penale imputate.

În continuare, la aplicarea pedepsei inculpatului, în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Cod penal, ce reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de

judecată va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Precum se atestă, în privința inculpatului la stabilirea pedepsei definitive s-au aplicat și prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal. În asemenea situație stabilind pedeapsa definitivă pentru toate infracțiunile aflate în concurs, instanța de judecată, conform art. 84 alin. (4) Cod penal, este obligată să includă în termenul pedepsei durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

În cele din urmă, instanța de apel justificat a aplicat în prezenta speță și prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, incluzând și partea neexecutată a amenzii stabilite prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 27 iulie 2015, urmând ca pedeapsa amenzii să fie executată de sine stătător, conform prevederilor art. 87 alin. (2) Cod penal.

Respectiv, după ce a stabilit pedeapsa potrivit tuturor criteriilor generale de individualizare a pedepsei, continuând operațiunea de individualizare cu privire la săvârșirea infracțiunii, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune neexecutarea pedepsei aplicate vinovatului. Astfel, suspendarea condiționată, ca mijloc de individualizare a pedepsei, conferă instanței de judecată posibilitatea ca, pe lângă stabilirea cuantumului pedepsei, să se pronunțe și asupra modului de executare.

În cauza deferită judecării, prima instanță ținând cont de faptul, că totuși inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele comise, a ajuns la concluzia de a aplica inculpatului prevederile art. 90 Cod penal, suspendându-i condiționat executarea pedepsei cu închisoare, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

În opinia instanței de apel, stabilirea unei perioade de probațiune pe un termen de 3 ani, în cazul dat este una inechitabilă și nu va duce la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea altor persoane și nu va contribui la atingerea scopului legii penale, ținând cont de faptul că inculpatul anterior a fost judecat pentru infracțiune similară, fiindu-i aplicată pedeapsa cu amendă pe care nu a executat-o integral, considerând în cele din urmă că acestuia urmează a-i fi stabilită o perioadă de probațiune mai mare pe un termen de 5 ani. Însă, partea apărării consideră că această pedeapsă este una prea aspră, ținând cont de faptul că la caz sunt prezente doar circumstanțe atenuante și împrejurări, ce ar permite aplicarea unei pedepse mai blânde, sub formă de amendă în cuantum minim.

În această ordine de idei, instanța de recurs consideră, că instanța de apel corect a stabilit, că la individualizarea pedepsei, prima instanță nu a luat în calcul toate criteriile de individualizare a pedepsei și anume așa circumstanțe precum săvârșirea unei infracțiuni care potrivit alin. (4) art. 16 Cod penal, se clasifică ca o infracțiune gravă, fiind săvârșită intenționat, de persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat și care nu și-a executat integral pedeapsa stabilită anterior cu amendă, nu a achitat integral prejudiciul cauzat părții vătămate. Astfel, pentru realizarea

eficientă a scopului pedepsei penale este necesară aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpat, ce ar determina conștientizarea de către cel din urmă a gravității faptei săvârșite și a necesității corijării sale.

Ținând cont de cele expuse, Colegiul penal consideră că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde sub formă de amendă în quantum minim, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. De menționat este și acel fapt, că partea apărării nu a prezentat instanțelor de fond careva probe despre starea financiară benefică a inculpatului, ce i-ar oferi posibilitatea de a achita sancțiunile pecuniare solicitate, învederând faptul că nici amenda stabilită prin sentința anterioară nu a fost achitată integral. Totodată, nu poate fi neglijată revendicarea anexată la materialele cauzei, potrivit căreia, se atestă faptul că comiterea infracțiunilor de escrocherie, pentru inculpatul Papuloi S., a devenit o deprindere, iar aplicarea pedepsei sub formă de amendă, precum a fost solicitat de către apărător nu-și va produce efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Opozant criticilor invocate de către apărător în prezentul recurs despre prezența circumstanțelor excepționale și starea familiară precară, prezența unui copil minor, Colegiul notează că din lucrările dosarului, în cauza diferită judecării, nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale, conform art. 79 Cod penal, iar prezența unui copil minor este o împrejurare specifică pentru majoritatea persoanelor și nu este suficientă, la caz, de a aplica cea mai blândă pedeapsă prevăzută de sancțiunea normei imputate, sub formă de amendă. Nu pot fi reținute ca pertinente la caz alegațiile, precum că inculpatul a colaborat cu organul de urmărire penală, deoarece din materialele dosarului se constată, că ultimul s-a eschivat de la organul de urmărire penală, din care motiv au fost inițiate investigații de căutare și reținere a acestuia, respectiv suspendarea urmăririi penale, ce a fost reluată abia după reținerea lui Papuloi S. (f.d. 53-55).

Astfel, Colegiul statuează, că instanța de apel întemeiat nu au aplicat inculpatului pedeapsa cu amendă, care potrivit art. 62 Cod penal, este cea mai blândă din categoria pedepselor penale, deoarece a ținut cont nu doar de circumstanțele atenuante reținute la caz, ca căința sinceră, dar și de alte împrejurări cum ar fi personalitatea acestuia, care are antecedentele penale nestinse, nu a recuperat integral prejudiciul cauzat părții vătămate, ceea ce indică la faptul că inculpatul nu și-a făcut concluziile de rigoare pentru a nu admite în continuare un comportament deviant de la regulile stabilite în societate, respectiv scopul pedepsei penale în timp nu a atins o realizare suficientă.

În atare împrejurări, Colegiului penal consideră, că instanța de apel a stabilit inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia pusă în sarcina inculpatului, precum și a termenului pedepsei stabilite cu închisoare, perioadei de probațiune, a fost individualizată corect și în așa

fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Având ca reper cele expuse, Colegiul conchide, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Generalizând raționamentele evidențiate în hotărârea dată, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate în partea stabilirii pedepsei.

Finalmente, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către apărătorul inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Căuș Radu în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 mai 2018, în cauza penală privindu-l pe **Papuloi Sergiu Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 29 august 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie